

DIUMENGE IV DE QUARESMA (B)
Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat
22 de març de 2009
Ef 2, 4-10; Jo 3, 14-21

Estimats germans i germanes; queridos hermanos y hermanas venidos para acompañar al P. Josep-Enric que sus bodas de plata monásticas:

Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa, tots els qui l'estimeu, repetíem en el cant d'entrada. La litúrgia del quart diumenge de quaresma ens invita a la joia, a fer festa. I ¿per què, enmig de la penitència quaresmal, aquesta crida a l'alegria? Un primer nivell de resposta ens porta a dir: perquè la Pasqua és a prop. Veiem ja el terme vers el qual s'encaminen les nostres pràctiques quaresmals i el nostre procés de conversió, que no és altre que reviuere el nostre baptisme i celebrar la solemnitat pasqual amb el cor renovat.

Però, hi ha un altre nivell de resposta a la pregunta de per què som invitats a la joia. És un nivell encara més fonamental. Ens el mostren les lectures bíbliques d'avui. Ho diré amb paraules de la segona lectura, que era de la carta als cristians d'Efes. L'Apòstol hi afirmava que hem d'alegrar-nos, els qui pel baptisme ja som fills de la nova Jerusalem i els qui es preparen per a ser-ne la propera Pasqua, perquè *Déu que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist* quan encara érem pecadors. Hem d'alegrar-nos, doncs, perquè Déu ens estima infinitament i per això ens ha donat el seu Fill Jesucrist i amb ell ens ha donat *la vida*. L'evangeli d'avui ho deia amb unes altres paraules: *Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna*. Aquest amor arribarà a la seva màxima donació a la creu; Jesús, d'una manera semblant a *la serp que enlairà Moisès en el desert*, hi serà *enlairat* per donar *vida*. Des d'aleshores, la creu de Jesús ja no és signe implacable de mort sinó font de *vida*. Però, ¿què és aquesta *vida*? ¿És possible una *vida eterna* quan veiem com la mort fa estralls cada dia? ¿Què significa *vida* quan parlem del que ens dóna Jesucrist? Convé que ens ho preguntem. Es tracta, com deia la carta als efesians, d'una *gràcia* que ve de la fe, no pas d'unes obres que hàgim de complir. *La vida* que ve de Jesús enlairat a la creu consisteix a deixar-se envair per la fe en el Crist ressuscitat, a acollir el seu amor i la seva *gràcia*, a deixar entrar *la llum* de la seva Paraula en el nostre cor i en la nostra intel·ligència. I fer això és trobar una font de joia i d'esperança que brota en el nostre interior, a l'interior de cada creient (cf. Jo 7, 38-39). I no sols brota durant aquesta vida mortal, sinó que porta *vida eterna* (cf. Jo 4, 14). Perquè *la vida* que ens dóna Jesucrist no s'acaba amb la mort, sinó que dura per sempre.

Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa, tots els qui l'estimeu. Agraïts pel do de *la vida eterna* que hem rebut de Jesucrist, podem viure en la joia. Sabem que, un cop hem rebut el perdó de *les nostres culpes*, si la nostra llibertat no es gira d'esquena a Déu, *per gràcia* ja hem estat salvats, ja hem començat a participar de la vida nova de la resurrecció, ja tenim entrada a la Jerusalem celestial, com diu l'Apòstol en el text que n'hem llegit. Per això ens alegrem amb la Jerusalem espiritual, que és l'Església que peregrina a la terra i amb la Ciutat Santa del cel. Ara, mentre vivim amb aquesta joia profunda, ens hem de *dedicar* a fer *obres bones*, a posar en pràctica el que escau a persones il·luminades per la *llum* que ve de Déu. Els deixebles de Jesús hauríem de pouar sempre la joia de la font que l'Esperit ha fet néixer en el més íntim de nosaltres. Hauríem de ser portadors de joia i d'esperança. Si vivim el goig de saber-nos radicalment salvats, podrem ser testimonis més creïbles de la voluntat de Déu sobre la humanitat, també sobre els nostres contemporanis. D'una voluntat que, tal com deia

l'evangeli, no és de condemna, sinó d'alliberament, de salvació. Hem de procurar que ningú no es quedi en *la foscor* i tothom pugui acollir *la llum* de l'Evangeli.

Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa, tots els qui l'estimeu. La nostra joia d'aquest diumenge esdevé particularment intensa amb motiu de les noces d'argent monàstiques del nostre P. Josep-Enric Parellada. Sap que el Senyor, al llarg d'aquests anys, ha recordat i fet activa *la promesa de vida que li va fer* en el baptisme i en la professió perquè no és vegi confós en la seva *esperança* (Ps 118, 116; RB 58, 21); això l'encoratja en els moments de dificultat (cf. Ps 118, 49-50) i l'estimula en el seguiment de Jesucrist *camí, veritat i vida* (Jo 14, 6). El monjo ho viu des de la compunció; és a dir, des del saber-se pecador, perquè no sempre ha practicat *les bones obres* a les quals Déu el volia dedicar, tal com deia l'Apòstol, però alhora sabent-se perdonat per l'amor entranyable de Déu i això li és causa d'una joia serena i profunda.

Em plau recordar ara unes paraules de l'homilia del P. Abat Cassià, traspasat ara fa un any, en la celebració de la professió del P. Josep-Enric. Eren unes paraules programàtiques. Deia: "és dins de l'òptica de l'Aliança [de Déu amb el seu poble] que hem de viure la professió que ara farà en Josep-Enric, amb el desig de ser més fidel a Jesucrist per mitjà dels consells evangèlics viscuts com a monjo en la nostra comunitat. [...] És un camí de compromís i de servei al Regne i, especialment, a la nostra Església. És un ministeri d'intercessió i de presència activa des del cor de l'Església. És un gest de gratuïtat envers Aquell que s'ho mereix i que volem adorar en esperit i en veritat".

Aquestes paraules sintetitzen tot un programa de vida per respondre a la vocació rebuda i, per tant, un programa que en la renovació que avui, vint-i-cinc anys després, fa el P. Josep-Enric, continua indicant el camí a recórrer. Un camí que no és altre que el de dur a terme l'obra que el Pare va iniciar en ell pel baptisme: fer que per l'acció de l'Esperit es vagi configurant amb Jesucrist, el Fill que el Pare ens *ha donat* perquè tinguem joia i *vida eterna*.